

[Lilli Gyldenkilde]

slag, og det er ellers det allervigtigste for SF, for uden indflydelse i dagligdagen er ordningen jo ikke meget værd.

Forslaget, som det foreligger her, kan ikke vedtages; det ved vi fra redegørelsesdebatten i går og fra det, vi allerede nu har hørt her ved førstebehandling. Alle de borgerlige er imod et forslag med fællesfond, den fond, som de borgerlige partier betragter som uhyret i åbenbaringen. En fond, der indeholder lønmodtagerpenge, er åbenbart værre end de fonde, vi allerede har – jeg tænker på bankerne, kreditvæsenet, pensionsfonde og forsikringsselskaber; det er jo også fonde. Også de radikale er bange for denne fond, og VS vil slet ikke vide af noget, der blot ligner LM, ØD, VD, eller hvad vi nu skal kalde det. Altså kan dette forslag ikke samle et flertal; det ved socialdemokratiet, det ved regeringen, og det burde LO også have vidst.

Tilbage er så, at LO og socialdemokratiet med dette forslag har et alibi over for de foreslåede indgreb over for deres medlemmer.

Så må jeg sige næsten det samme, som hr. Christophersen før sagde, for jeg havde nemlig skrevet det ned, men det er pudefigt nok. Jeg ville sige, at skulle det mirakel ske, at dette beslutningsforslag blev vedtaget, og det næste mirakel ligeså, nemlig at det lovforslag, det skal udmunde i, også skulle blive vedtaget, så spørger en hr. Glistrup, en hr. Poul Schlüter, en hr. Christophersen, om ikke det omgående vil blive sendt til en folkeafstemning. Jo, det ved vi allerede nu det ville blive, for det er allerede sagt. Ved en folkeafstemning vil dette forslag falde med et brag, fordi befolkningen står uforstående over for konsekvenserne af et sådant forslag akkurat som ved jordlovsafstemningerne i sin tid. Hvis det sker, vil enhver tanke om en fornuftig politik på området være en død sild i mange år fremover.

Derfor, hr. arbejdsminister: træk forslaget tilbage, find nogle penge og lav noget offentlig debat i medier og aviser osv., så befolkningen kan finde ud af, hvordan det samfundsøkonomiske liv fungerer, og hvordan det kunne blive bedre, hvis vi angreb ejendomsretten og fik skabt en form for virksomhedsdemokrati byggende på lønmodtagernes aktive medvirken. Dette være sagt i sympati med forslaget.

Så skal jeg slutte med at spørge – jeg ved ikke, om jeg kan få det at vide allerede nu,

men jeg vil i hvert fald prøve – hvorfor tales der i forslaget egentlig kun om aktieselskaber og anpartsselskaber vedrørende pkt. 8, hvorfor taler man ikke om fondsselskaberne, som vi har ganske mange af – jeg tænker på Tjæreborg osv?

Lone Dybkjær (RV):

Arbejdsministeren siger næsten blidt i sine afsluttende bemærkninger i den skriftlige fremsættelse til dette forslag:

»På nuværende tidspunkt beder regeringen kun« – man kan næsten høre ham sige »såmænd kun« – »om tilslutning til at arbejde efter de fremlagte principper. Folketinget får således lejlighed til på et senere tidspunkt nøjere at gennemgå lovforslagene.«

Jeg kan lige så godt med det samme sige, at regeringen ikke kan få denne tilslutning fra os. Det radikale venstre er, som det er fremgået af debatter, forslag her i tinget osv., tilhænger af den obligatoriske overskudsdeling, men absolut modstander af den centrale fond. Godt nok har regeringen brugt et mere positivt ord, nemlig fællesfond, men det skal man nu ikke lade sig narre af. Her er og bliver tale om en central fond med en central styring og en central dirigering.

Jeg ved også, at regeringen siger, at den indflydelse, fællesfonden får på de enkelte virksomheder, skal udøves af medarbejderne lokalt. Det kan godt være, at socialdemokratiet opfatter den form for indflydelse som reel, men det gør det radikale venstre altså ikke. Efter regeringens forslag får medarbejderne på en virksomhed andel i et overskud. Det sender de herefter til den radikale ... den centrale fond – bare de havde sendt det til os, så kunne det være, det gik lidt bedre – den centrale fond finder herefter ud af, hvor man ønsker at placere sine penge, og tildeler derefter allernådigst medarbejderne på den virksomhed, hvortil de sender dem, indflydelse på deres egen situation.

Det radikale venstre kan ikke få andet ud af det, end at det er styring fra oven, og det er vi modstandere af; det har vi nok af i forvejen.

Regeringen sætter lidt blomster på forslaget i retning af, at medarbejdernes overskudsandel på en given virksomhed, såfremt de ansatte på virksomheden og virksomhedens ledelse er enige herom, kan indbetales